

2. søndag efter Trinitatis

Salmevalg

15/726: Op, al den ting/Gak ud, min sjæl

448: Fyldt af glæde

209: Et kors det var det hårde, trange leje

613: Herre, du vandrer forsoningens vej

11: Nu takker alle Gud

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas

Store skarer fulgtes med Jesus, og han vendte sig om og sagde til dem: ”Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel. Hvis en af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først ned og beregner udgifterne for at se, om han har råd til at gøre det færdigt? – for at man ikke skal se ham lægge en sokkel uden at kunne fuldføre det, så alle giver sit til at håne ham og siger: Den mand begyndte at bygge, men kunne ikke fuldføre det! Eller hvilken konge vil drage i krig

mod en anden konge uden først at have sat sig ned for at overveje, om han med ti tusind mand er stærk nok til at møde ham, der kommer imod ham med tyve tusind? Hvis ikke, sender han udsendinge for at forhøre sig om fredsbetingelserne, mens den anden endnu er langt borte. Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget. Salt er en god ting; men hvis selv saltet mister sin kraft, hvordan skal det da blive salt igen? Det duer hverken til jord eller gødning; man smider det væk. Den, der har ører at høre med, skal høre!”

Prædiken

Kan vi være døpte og vidne om Guds kærlighed og Jesu Kristi frelsergerning – og samtidig være vidner til, at tusindvis af flygtninge drukner i Middelhavet? Kan vi kalde os kristne, samtidig med at vi skjuler os for sandheden bag argumenter om, at vi ikke kan rumme de flygtninge, der drives på flugt og mister hus, hjem og familie i Syrien og Nigeria?

Sidste år læste jeg en forfærdende beretning om et skibsforlis i Middelhavet. Natten mellem lørdag den 18. og søndag den 19. april kæntrede et mindre skib – en trawler – på ca. 21 meter, da skibets berusede kaptajn, en menneskesmugler, styrede direkte ind i et portugisisk containerskib. Der var 800 flygtninge ombord. De fleste befandt sig under dækket, låst inde i skibets lastrum. Blot 50 mennesker befandt sig på det øverste dæk, og af dem overlevede kun 28 – alle unge mænd. De 800 flygtninge, der var lukket inde på skibets midterste og nederste dæk omkom: ”De døde som rotter i et bur. Bagmændene lukkede køjerne for at forhindre dem i at komme ud, og de er nu efterladt på bunden af havet”. Sådan beskriver en 32-årig mand fra Eritrea situationen, da skibet sank.

Redningsfolk fortæller, at de fandt de overlevende, mens de desperat kæmpede for at holde sig oven vande og råbte om hjælp, omgivet af lig. »De råbte med deres sidste kræfter, fordi de hørte lyden af vores skibs motorer. De ville ikke have klaret sig meget længere,«, fortalte en ansat i den italienske kystvagt.

En redningsbåd sendte to gummibåde med læger ud for at lede efter overlevende. På det tidspunkt var bådflygtningenes skib sunket i havet: »Vi fandt, bogstaveligt talt, en flydende kirkegård. Der var kropsdele overalt. Vi måtte sejle slalom blandt ligene«, fortalte en læge fra Malta.

En fisker som sejlede ud for at hjælpe, fortæller, at han så børnesko, tøj og rygsække flyde rundt i vandet, da han kom frem: »Hver gang vi så en sko eller en taske, det mindste tegn på liv, troede vi, at vi måske havde fundet en overlevende. Men hver gang blev vi skuffede. Det var hjerteskrærende«.

Kan vi være døpte og vidne om Guds kærlighed og Jesu Kristi frelsergerning – og samtidig være vidner til, at tusindvis af flygtninge drukner i Middelhavet?

Det mener jeg ikke, vi kan – og det er ikke, fordi kristendommen skal være politisk, det er fordi, vi skal være medlidende; altså deltagende i flygtningenes lidelser – også når det kan have politiske konsekvenser.

De politiske konsekvenser er én ting; et spørgsmål for sig. Når det ikke går, som vi synes, så kan vi give politikerne skylden. Men det er en helt anden sag, når kristentroen også får personlige konsekvenser. Og det handler bibelteksterne om i dag: at vi ikke kan kalde os kristne og samtidig leve som om, at det ingenting betød.

Lever og prædiker vi en kristentro fuldstændig uden konsekvens for vores liv i dag?

Vi siger: Gud er kærlighed. Og fordi Gud er kærlighed, så er Gud også nåde. Guds nåde og troen på Gud er vores dåbsgave, og når først vi har modtaget den, så er den hellige grav velforvaret.

Vi taler gerne om næstekærlighed som det princip, vi har bygget vores samfund op omkring. Men har vi institutionaliseret næstekærligheden? Vi siger: Jeg betaler min skat, og så betaler jeg samtidig også for, at der er nogen, der tager sig af dem, der ikke kan klare sig selv. Det er smart. Så har vi både styr på samvittigheden og økonomien.

Og har kirken institutionaliseret Guds nåde? Vi døber de fleste nyfødte og siger så glad og gerne: Kom igen, når du skal konfirmeres, giftes og begravnes. Her er også meget hyggeligt til jul.

Jeg mener bestemt, at kirken og kristendommen har en vigtig rolle at udfylde, når der sker noget stort eller voldsomt i menneskers liv. For troen på Gud, det at hvile i Guds nåde, vil blandt andet sige at opleve taknemmelighed for livet. Og den taknemmelighed opleves i særlig grad, når der sker livsomvæltende forandringer for os.

Men er det så alt? Nej! For når vi siger, at Gud er kærlighed, så er det *ikke* fordi, et fjernt og abstrakt væsen har fattet sympati for os. Gud er kærlighed, fordi Jesus Kristus døde i fuldstændig selvopofrende hengivenhed til dem, der havde allermost brug for at mærke, at der var nogen, der elskede dem.

Den samme selvopofrende kærlighed er en pligt for den, der kalder sig kristen. For den kristne er kaldet til at følge

efter Jesus Kristus. At vi er elsket af Gud betyder, at vi har pligt til at lade andre erfare den samme kærlighed – ved at elske dem. Idet vi følger Jesu Kristi eksempel og kæmper for retfærdighed, hvor mennesker er undertrykt og udstødt.

Institutionaliseret næstekærlighed har gjort meget godt for mange mennesker, men det kan ikke være svaret på Guds fordring til det enkelte menneske. Det kan måske endda føre til, at vi mister følingen med vores naboer. Ser vi lidelse og nød kan vi være tilbøjelige til at tænke: ”Det må samfundet tage sig af”. Men næstekærligheden fjerner os ikke fra vores næste på den måde. Næstekærligheden kalder os netop til at trodse institutioner, normer og forordninger for at komme vores nabo til undsætning, når han har brug for det.

Kan vi være døbte og vidne om Guds kærlighed og Jesu Kristi frelsergerning – og samtidig se passivt til, at tusindvis af flygtninge drukner i Middelhavet?

Det mener jeg ikke, vi kan. Som kristne og som kirke mener jeg, at vi er kaldet til at gøre Guds kærlighed virkelig for så mange som mulig, for det var det, Jesus Kristus gjorde.

Jesus siger noget radikalt i teksten til i dag: ”Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel.” Og så er det alligevel det, vi døber vores børn til – til at være Jesu disciple! Hvordan harmonere udsagnet med næstekærlighedsbuddet. Vi skal hade vores familie og os selv, og samtidig skal vi elske vores næste. Meningen er ikke, at vi skal vende ryggen til vores familie. Meningen er, at vi skal indse, at vores kærlighed til familien og det liv, vi lever, i grunden er selvkærlighed.

Når vi ser sådan på det, er kristendommen ikke en attraktiv religion. Hvor andre religioner siger, at troen vil være en velsignelse for vores liv, dér siger kristendommen, at vi aldrig kan gøre nok. Kristendommen er radikal, og den fordrer intet mindre af os end det, at vi ofrer os selv for næstens skyld.

Så vi kan som døbt ikke se passivt til, når tusindvis af flygtninge drukner i Middelhavet. Vi kan ikke kalde os kristne, samtidig med at vi skjuler os for sandheden bag argumenter om, at vi ikke kan rumme de flygtninge, der drives på flugt og mister hus, hjem og familie i Syrien og Nigeria. Men hvis I spørger mig om, hvad vi så skal gøre, så har jeg ikke noget svar. Som enkelte mennesker føler vi os helt magtesløse over for de store kræfter, over for krigene og over for de politiske beslutninger, der fører til nød og elendighed, splitter lykkelige familier og spreder død og ødelæggelse mange steder på jorden.

Alligevel er det os, der har ansvaret for hinanden. Vi har ansvaret for Middelhavets bådflygtninge. Når flygtningene står ansigt til ansigt med døden, så er de hænder, der redder dem op af vandet, Guds kærligheds vilje. Spørgsmålet er: Hvad gør vi med vores døbthed? Ser vi kun nåden, eller tør vi også tage vores ansvar alvorligt?

Nok er opgaven uoverkommelig, men det må ikke forhindre os i at tage den på os. For vi er ikke alene. Jesus

Kristus er selv, ved Helligånden, til stede, når vi rækker hånden ud efter den druknende. Vi er blot individer; men vi er indfældet i det hellige fællesskab, som Jesus Kristus selv har indstiftet. Friheden og håbet i det fællesskab mærkede disciplene, der fulgte med Jesus. Vi mærker frelsen og syndsforladelsen, når det fællesskab forkyndes og leves; for i det fællesskab mærker vi, at vi er tilgivende syndere – ligesom alle de andre. Det er som en del af det fællesskab, vi skal turde stå ved, at verden ikke er, som den burde være, og at vi har en opgave: Nemlig at sørge for, at hvert nødlidende menneske oplever Guds kærligheds forløsende magt. Amen.